

deres bagland og få diskuteret med boligselskaberne og de enkelte afdelingsbestyrelser: Hvordan skal vi så leve op til det, vi tilkendegiver, ikke bare i forhold til hørings svar, i forhold til skrift og tale, men også i handling, helt konkret handling.

Så er der – og det ved hr. Keld Albrechtsen godt – ganske mange almene boligselskaber, der aldrig nogen sinde har fået en familie ind gennem den kommunale anvisning, og det er faktisk dér, kommunerne har givet udtryk for over for os, at det skal nu være et af redskaberne til at få nogle bedre boligmiljøer.

Og igen vil jeg sige: Vi agter ikke at overtræde menneskerettighedskonventioner og -forpligtelser på nogen som helst måde, og det var sådan set det, jeg svarede fru Annie Lunde Hansen, og det var det svar, hun var ude efter, har jeg indtryk af i hvert fald.

Til hr. Egil Møller vil jeg sige: Der er to typer støtte til andelsboliger. Den ene er et konkret tilskud, den andet er en rentesikring – sådan.

Og hvad folk i øvrigt gør i forhold til at etablere andelsboligforeninger, vil vi overhovedet ikke blande os i. De skal så ikke leve op til noget, men pu dsigt nok er det faktisk de private andelsboliger, der er kommet og har sagt: Vi vil faktisk gerne være med. Og det er der jo god grund til at glæde sig over.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal på dette tidspunkt meddele, at der fremover kun vil være to korte bemærkninger pr. medlem pr. ordfører af hensyn til den lange dagsorden.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 91:

Forslag til folketingsbeslutning om flere boliger til boligsociale formål.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 9/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Regeringen er enig i forslagsstillernes udgangspunkt, nemlig det, at der gennem de seneste år er sket en opsplitning af vores by- og boligområder, og der er sket en koncentration af socialt svage mennesker i bestemte boligafdelinger, og det har i og for sig også været baggrunden for det byudvalgsarbejde, som regeringen startede i 1993, og som vi kan se faktisk også virker.

Vi har ikke opfyldt den ideale fordring og nået de ideelle boligmiljøer endnu, men vejen er i hvert fald lagt, og jeg kan også fornemme trods de uenigheder, vi har haft tidligere på dagen, at det er der faktisk opslutning og støtte til.

SF har så fremsat dette beslutningsforslag. Det indeholder konkret fem forslag, som jeg kort skal kommentere:

Det ene går ud på, at vi skal øge det almene byggeri. Der er ikke bygget nok, og det er korrekt fremstillet, at der ikke er bygget så meget, som der blev tidligere. I 1996-97 faldt tilsagnene til 4.000. Men hvis man ser, hvad der er bygget i løbet af 1990'erne, så er der faktisk givet tilsagn til 75.000 almene boliger og 15.000 andelsboliger. Så det er jo ikke sådan helt rigtigt, at der slet ikke er sket noget i 1990'erne.

Nu er det jo så sådan, at det er kommunerne, der bestemmer, hvordan boligsammensætningen skal være. Det er dem, der har det suveræne ansvar, og vi har så forpligtelsen til at sørge for, at de lovgivningsmæssige rammer er til rådighed, og at de økonomiske rammer er til rådighed. Jeg synes i og for sig, at rammerne for den almene sektor, når man skal tage stilling til, om man vil bygge eller ikke vil bygge, faktisk er fornuftige og ordentlige.

I forslaget forholder man sig til, at der i dag er den 14 pct. grundkapital, der skal til fra kommunernes side, og ikke som før 7 pct. Men der er faktisk et par ting, man glemmer. Når man fremstiller det, som om det er en fordob-